

Pia Kjærsgaards tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Pia Kjærsgaard
Partiformand for Dansk
Folkeparti

Dato

20. september 2008

Sted

Herning Kongrescenter

Giv os Danmark tilbage!

Jeg vil indlede med at sige: Giv os Danmark tilbage!

En varm forsommerdag i år mødtes jeg i Tivoli i København med den hollandske politiker Geert Wilders.

Der er for så vidt ikke noget usædvanligt i, at jeg mødes med politikere, heller ikke fra andre lande. Men,

hvad der gjorde dette møde interessant og tankevækkende var, at alle andre – fra statsministeren og nedad – var blevet enige om at fordømme denne ene hollænder.

Tage afstand fra ham, nægte at høre på ham eller se hans film om Islam, ”Fitna”.

Og i det hele taget på temmelig bedrevidende og nederdrægtig vis nedgøre ham og hans Frihedsparti.

Geert Wilders viste sig at være en fortræffelig politiker, et eftertænksomt og begavet menneske. Vi spiste frokost og talte om politik, værdier, vores lande – og gik tur i Tivoli.

Jeg erkender gerne, at han gjorde indtryk på mig, både fagligt og personligt. Han er et menneske, der med uhørt store personlige omkostninger har sagt sin mening, med ord kæmpet for sit standpunkt og for sit land. I flere år har han måttet flytte hver nat, overnattet på kaserner og i fængsler. Fordi han har en

mening, fordi han giver mange hollænderes frustration og frygt mæle. Og fordi Holland har kedelige erfaringer for politiske drab. Især på Islamkritikere.

Wilders lever dagligt med seks livvagter. Han fortalte mig, i al stilfærdighed – uden klynk og uden bitterhed – at det nok, med det liv han var nødt til leve, var meget godt, at han ikke havde børn...

Det gør indtryk på mig, at det her i 2008 kan være sådan, at ordentlige, folkevalgte og demokratisk sindede politikere i frie lande i dén grad lægges for had.

Jeg kunne forstå det, hvis vi talte om politikere, der blot vil bruge folkestyret til at indføre eget despoti og iværksætte forfølgelser.

Historien har lært os, at frihed og frie valg kan bruges og misbruges til at indføre tvang og diktatur. Historien har lært os, at den slags tilbøjeligheder skal vi i tide kigge ud.

Historien har lært os, at prisen kan blive blodig høj og næsten ubærlig, hvis ikke vi i tide gør op med tyranni og intolerance, der svøber sig på fribillet i frihedens klæder.

Men, sådan forholder det sig ikke i denne sag. Geert Wilders er hollandsk demokrat. Han siger faktisk blot det helt samme, som en anden hollandsk politiker har sagt længe, nemlig Ayaan Hirsi Ali.

Hun er hollænder, flygtet fra Somalia. En kvinde med ben i næsen, der har lagt Islam bag sig og som følge af dét er så forfulgt, at hun lever under daglig beskyttelse.

Hun har fået statsministerens parti, Venstres Frihedspris.

Geert Wilders er også en hollænder med ben i næsen, der har tilladt sig at tage et opgør med det Islam, som er ved at forandre hans hjemland. Og som følge heraf, er han så forfulgt, at han lever under daglig beskyttelse.

Ham gider Venstre ikke møde. Ham ignorerer statsministeren.

Og regeringschefen er skam ikke ene om at mene, at hans tid er for kostbar, og hans image for vigtigt til blot at se og forholde sig til en omdiskuteret film. Hele paraden af Christiansborgs politikere blev væk, da Wilders holdt tale i Landstingssalen på Christiansborg den 1. juni.

Ét er, at den ellers allestedsnærværende meningsmaskine Villy Søvndal ikke tropper op. Dét havde jeg skam hverken ventet eller forventet. Han snakker nemlig kun om islamiske mørkemænd, der skal skrubbe et meget varmt sted hen – handle, dét tør eller gør han ikke!

Men, det er flovt, at hele koret af danske politikere, der ellers holder flotte skål- og brandtaler om fred og frihed, ligeværd og tolerance, værdier og holdninger hver gang, nogle putter en femmer i dem, bliver væk.

Når en af Europas mest omdiskuterede politikere møder op og har noget på hjerte om netop fred og frihed, ligeværd og tolerance, værdier og holdninger, bliver man væk med mere eller mindre nedladende begrundelser – dét er altså pinligt!

Man behøver hverken være enig med Geert Wilders, kende ham eller kunne lide ham, for i det mindste blot at høre på ham.

Hvorfor bruger jeg nu tid på det her i dag?

Det gør jeg, fordi det her rører noget helt grundlæggende for mig. Det kan meget vel være, at vi hver især ved første indskydelse kan synes, at Holland er langt væk fra vores køkkenvinduer, lidt lille og lidt fladt og for os ...måske lidt lige meget.

Men, sagen er jo, at udlandet trænger sig på. Hvad enten vi synes om det eller ej, så fylder omverdenen mere og mere i vores dejlige, lille land:

Dét gælder den undertrykkelse, Hirsi Ali har beskrevet så hjerteskrærende i sine bøger om en opvækst med kønslemlæstelse, tørklædetvang og tørre tæsk i den nutidige muslimske middelalder.

Dét gælder den frie omverden, som i en uskøn blanding af politisk korrekthed og simpel frygtsomhed – gang på gang på gang – undertrykker, udelukker og

mobber politikere og meningsdannere, der tør tale både bjerget OG Muhammed midt imod!

Tro mig, jeg véd, hvad jeg taler om ... !

Og dét gælder det overvældende EU – den monstrøse Europæiske Union. For denne unions varmeste tilhængere betyder tempo, dominans og størrelse alt ... !

Det EU, som langsomt, men sikkert æder sig ind på vores nationale selvbestemmelse.

Langsomt, men sikkert udvisker egenart og særpræg.

Langsomt, men sikkert udvander nationer og folk med mantraet: "Vi er alle europæere".

Men, jeg siger jer: HER ER VI DANSKERE!

Og lad os bare sammen, som det første fra dette årsmøde, sige til al omverden, den nære og den fjerne:

DET BLIVER VI VED MED AT VÆRE!

Derfor min indledning.

Derfor spørgsmålet, der trænger sig på: "Hvem bestemmer i Danmark?"

Alt det vender jeg tilbage til. Men før jeg gør det, vil jeg sige til jer alle sammen:

Velkommen til vores 13. Årsmøde :)

Velkommen til alle jer delegerede. Velkommen til gæster. Velkommen til pressen.

Vi er i år flere gæster og delegerede end nogensinde, 773 er vi forsamlet her i vores nye omgivelser i Herning. Det er over 100 flere end sidste år. Men – vi er også flere medlemmer af Dansk Folkeparti end nogensinde. Ved dette Årsmøde runder vi 10.000 medlemmer!

Det er altså fantastisk år efter år at se så mange DF'ere samlet.

At stå heroppe og se alle jer, der har valgt at bruge jeres weekend på samværet, sammenholdet, sagen – dét er opløftende og opmuntrende. Jeg kan slet ikke lade være med at blive glad.

Også sidste år gik jeg fra årsmødet med min efterhånden faste fornemmelse af, at vi havde nydt hinanden selskab. Af den måde, jeg har set mange af jer hilse på hinanden her i dag, kan jeg se, at gensynet også glæder jer.

Og ved I hvad?

Jeg kan ikke ofte nok sige jer, at netop det skal vi værdsætte, pleje og styrke.

Netop det, at vi nyder hinandens selskab, at vi rent ud sagt kan lide hinanden.

At vi respekterer og værdsætter hinanden, at vi løfter i fællesskab og har den fælles sag – Dansk Folkeparti – og det fælles mål – et endnu bedre Danmark – det er helt uvurderligt!

Jeg kan faktisk ikke med tilstrækkeligt dækkende ord udtrykke den forventnings glæde, jeg har forud for hvert eneste af vores årsmøder :))

Og jeg kan ligeså godt sige, at mine forventninger altid indfries. Vi har nogle dejlige, positive, livsglade årsmøder.

Og er det ikke det, livet handler om? Er det ikke dét, vi er her for? Livsglæde?

Livsglæde og gå-på-mod, positive oplevelser og fællesskab, jagten på hver især og sammen at gøre den forskel, som gør Danmark dejligere?

Jeg tror det.

Vi holder for første gang vores årsmøde her i Herning Kongrescenter.

Også det er jeg spændt på.

Vi har i en årrække holdt årsmøderne i de efterhånden vante rammer i Odense. Og I ved jo, hvordan det er: Man får nogle vaner og rutiner, kan finde rundt, ud og ind, op og ned, når man kender et sted. Herning Kongrescenter er nyt for os. Men jeg må sige, at stedet har taget meget positivt og konstruktivt imod os. Det er helt i vores ånd. Jeg tror, at vi får en række gode år her midt i Jylland.

Som sædvanlig, har en hel række af vore medarbejdere arbejdet hårdt for at få hele arrangementet til at hænge sammen. Også for dem er stedet nyt, så der har været nye udfordringer – gamle vaner og "vi plejer" kunne ikke bare udfolde sig. Men set herfra, hvor jeg står, er der endnu en gang skabt nogle flotte og originale rammer for vores årsmøde. Og som I ved, fejler kreativiteten ikke noget i Dansk Folkeparti...

En stor tak til vore medarbejdere for deres store arbejde.

Jer, der var til årsmøde sidste år, kan huske, at vi havde opført et kolonihavehus, komplet med græsplæne, havemøbler, grill og kakkelbord. I år står der en pølsevogn lige her udenfor i foyeren. Vi er nemlig ikke bange for i Dansk Folkeparti at bruge årsmøderne til at afsende glade, livsbekræftende toner. Surheden, det triste og den akademiske arrogance må vores venner i Det Radikale Venstre tage sig af i Nyborg denne weekend!

Pølsevognen er et symbol på en del af dansk kultur igennem snart 90 år. "En ristet med det hele" har i flere årtier været en af den slags sætninger, der indgik i vores sprog. En af den slags sætninger, der har smag. I min barndom kunne tanken om "en kradser" få mundvandet til at løbe hos mange jævnaldrende

Vi prøver vel alle at leve lidt sundt. Men vi kender vist alle sammen til den dér sult, der kommer over os, når vi haster forbi en pølsevogn og duften af varme pølser og brød bølger ud fra den lille vogn?

Mangen en god snak har fundet sted ved pølsevognen med "to knæk med kage".

Og selv om ingen pølsevogn har fået opkaldt et politisk forlig efter sig, sådan som den københavnske natrestaurant Rio Bravo, så er jeg næsten sikker på, at en og anden politisk studehandel i danmarkshistorien er indgået, mens aktørerne snuppede sig "en rød med brutale løg og det hele" ... :)

I hvert fald havnede pølsevognen på Amagerbrogade for godt 40 år siden på forsiden af alle landets aviser. En søofficer havde ved pølsevognen glemt det samlede NATOs planer for forsvaret imod Sovjet, da han forlod pølsevognen efter sit måltid ...

Pølsevognene i Danmark er en del af gadebilledet. Et stykke dansk kulturhistorie.

Vores spisevaner ændrer sig jo, og vi inspireres af mad fra andre lande – italiensk pizza, græsk tzatziki, amerikanske burgere og kinesiske forårsruller. Og vi kan jo ikke spise det hele – hele tiden. Så variationen har givet pølsevognene konkurrence. Jeg synes, det vil være en skam, hvis pølsevognen, som vi kender den, helt forsvinder.

Så derfor har vi lejet én af slagsen her til vores årsmøde. For lige at give pølsevognen vores lille hip med på vejen.

Alt med måde. Men – madglæde er vel også livsbekræftende?

En ganske særlig og stor velkomst til jer, der er med for første gang! Og I er mange i år. Nu fik I jo lige en lille introduktion i vores tilbøjelighed til kreative indfald.

Og jeg kan love jer et årsmøde, I ikke glemmer. Vores fællesskab og gode humør er i særklasse, og festen i aften er sådan én, man bare ikke vil gå glip af. Tro mig, jeg har været med alle årene ... !

Hvert årsmøde er en fest, og festen til årsmødet er festen i festen. Så I kan godt glæde jer. Jeg håber, at nogle har mindet jer om at tage danseskoene med og træne sangstemmen!

Så til alle jer nye: Velkommen til årsmødet, velkommen i fællesskabet!

Også hjertelig velkommen til alle jer fra pressen. Det er virkelig en fornøjelse at se så mange af jer.

I ved godt, at det ikke altid er sådan, at vi er helt enige i, hvad I skriver eller

bringer i radio og tv og på nettet. Det ved I, fordi vi ikke holder os tilbage for at fortælle jer det ...

Men ikke desto mindre, har jeg i det store og hele respekt for jeres arbejde. Og jeg håber også, at I oplever, at Dansk Folkeparti behandler jer professionelt, imødekommende og løsningsorienteret.

Sidste år var I blevet flere, sådan fordelt på medier. Nu er der blevet et par aviser mindre. Og flere af jer, der er her, kommer fra medier, der har det endog meget svært økonomisk. Det vil jeg kommentere på den måde, at vi ønsker jer alle det bedste. I Dansk Folkeparti mener vi, at et godt folkestyre også er kendetegnet af mange af hinanden uafhængige medier.

Så jeg håber, I kommer vel igennem annoncemarkedets nedtur, læser- og seerflugt.

Sidste år brugte jeg en del tid på at give jer en kærlig opsang. Dengang var det om danske værdier, ikke mindst den værdi I lever af, som er jeres hele fundament – nemlig ytringsfriheden. Jeg vil i år afstå fra kærlige opsange til jer – eller fra opsange i det hele taget.

Blot vil jeg fra min lille platform, fra min lille udsigtshøj – derfra, hvor jeg er placeret i Danmark og dansk politik – stilfærdigt hviske til jer: vær fortsat på vagt.

Værn om det dyrebareste, vi har i folkestyret – retten til at tænke, tale og tegne frit. **Ofte skatter vi mennesker, først på det vi har, når vi har mistet det eller er lige ved det.** Og dét er ofte for sent.

Årsmødets tema er i år "Der er et yndigt land". Det er der rigtig, rigtig mange gode grunde til.

Jeg behøver i virkeligheden næppe remse dem op her i dette gode selskab, for dét er jo netop en kerne i vores fællesskab: kærligheden til fædrelandet. Værne om nationalstaten.

Men jeg vil sige, at én af de gode grunde til årsmødets tema, som de færreste måske lige tænker over, det er, at det i år er sangens år i Danmark.

At synge giver glæde, og at synge om det, man holder af, dét der betyder noget, giver denne særlige fornemmelse af væsentlighed i øjeblikket. Det kendetegnes, når det rigtigt får vinger, af gåsehud og en klump i halsen. Og ind imellem af tårer.

For hver af os er der sange, vi forbinder med noget helt bestemt, en særlig begivenhed, en særlig følelse.

Og så kan det faktisk være lige meget, hvem der har skrevet den.

For mig er det lige meget, om det er H. C. Andersens "I Danmark er jeg født" om, hvor fra vores verden går.

Eller om det er John Mogensens "Danmarks jord" om jorden, der er danskernes, for vi har pløjet den selv, og om det danske sprogs særpræg, der skal behandles med respekt.

De har hver deres styrke og stemning.

En enkel sang på 100 ord og en god melodi kan sige mere, end nok så mange gode taler på 10.000 ord.

John Mogensen skrev sin sang "Danmarks jord", da han så truslen fra det, der dengang hed EF.

Det var dengang i begyndelsen af 70'erne. Ifølge datidens europaglade politikere, talte vi skam kun om et fælles marked, smørpriser og bedre vilkår for landbruget.

Vi kom som bekendt med i EF i januar 1973.

Og som bekendt handler EF, der nu hedder EU, nærmest om alt muligt andet end et fælles marked, smørpriser og bedre vilkår for landbruget!

Allerede dengang i 70'erne mente John Mogensen, at det var på tide, at "Holger på Kronborg" vågner af sin lur.

Jeg kan kun give ham ret!

Landet er truet, ikke af gale diktatorer, skøre generaler og marcherende soldater.

Nej, vores selvbestemmelse er truet af det EU-monster, danskerne selv har været med til at skabe.

Lad mig huske jer på, at vi skabte Dansk Folkeparti i oktober 1995 på grundlag af en politisk situation og nogle klare politiske drømme for Danmark.

Vores ønske var at bremse den helt ukontrollerede tilstrømning af udlændinge til Danmark, der havde fundet sted i over et årti.

Og vores ønske var at bremse op for tempoet i udviklingen af den Europæiske Union.

- Man kan roligt sige, at kampen imod masseindvandringen og kampen imod mere EU er hovedhjørnestene for Dansk Folkeparti.

- Og man kan roligt sige, at den udvikling EU nu er inde i, og hvor EF-domstolen aktivt tager sig stadig mere magt over de enkelte lande, er en solid, konkret trussel imod både vores nationale selvbestemmelse OG udlændingepolitikken.

Og dermed en trussel imod hele det grundlag, vi har arbejdet på siden 2001!

Den såkaldte Metock-dom, der blev afsagt for knap to måneder siden af EF-domstolen, er sagt lige ud en torpedo imod dansk udlændingepolitik.

Det er mig ganske enkelt ubegribeligt, at Dansk Folkeparti i Folketinget er kringlet af ikke færre end 150 folketingsmedlemmer – 150! – som mener, at EU er Guds gave til Danmark!

Jeg kan faktisk godt forstå, at nogle mennesker ser noget fornuft i et fælles europæisk projekt.

Men jeg kan simpelt hen ikke få ind i hovedet, hvordan man på nogen måde kan billige, at national selvbestemmelse, den enkelte borgers demokratiske

indflydelse, tromles ned af kommissærer og dommere uden for Danmark.

Og det endda ganske frivilligt!

Ekspertter, politikere og mediefolk taler dagligt, og som det mest naturlige, om, at "naturligvis har EU-retten forrang i forhold til dansk ret". Jamen, prøv lige at høre rigtigt efter!

Danske vælgere, i stort tal og med store forhåbninger, bestemmer ét ved folketingsvalg i 2001, 2005 og 2007.

Men EU vil det anderledes. Og vupti! – er dansk lov gennemhullet som en si.

Vupti! – risikerer vi at sige goddag til strømme af udlændinge med eller uden ærlige ønsker om at arbejde og integrere sig i vores samfund.

Fordi dét beslutter EF-domstolen!

Helt ærligt! Hvordan kan I forsvare det, alle jer i Venstre, Konservative, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance??

Det forbløffede mig oprigtigt talt, at regeringen ikke så ud til at tage det her alvorligt. Man talte om, at EU nu blander sig i "et lille hjørne" af udlændingepolitikken. Man manede til ro.

Allerede 10. juli omtalte den første avis herhjemme den forventede EF-dom, der så faldt to uger senere. I en måned sagde regeringen ikke rigtigt noget.

Nu er den kommet på bedre tanker. Nu ser det ud til, at regeringen er blevet bibragt den forståelse, at vi har en opgave, der skal løses. På kort sigt. Og på langt sigt. I Danmark. Og i EU.

Lad mig lige for et øjeblik blande endnu en udenlandsk politiker ind i billedet.

Israels første premierminister, David Ben Gurion, var på mange måder et klogt menneske.

Han sagde meget lakonisk om de voldsomme og tilsyneladende uløselige problemer, hans land stod og stadig står overfor:

"I Israel må man, for at være realist, tro på mirakler."

Man fristes jo til at trække lidt på smilebåndet.

Men er sagen ikke netop, at når det drejer sig om Danmarks forhold til EU, så er vi – for at kunne være realister – i den situation, at vi må tro på mirakler?

Bare lidt?

Tænk nu, hvis Ben Gurions tilgang havde været en anden.

Tænk nu, hvis han havde været radikal?

Tænk nu, hvis han i stedet opgivende havde sagt: "Hvad skal det nytte?"

Tænk, hvis Israels skæbne havde været lagt i hænderne på ledere, der ikke troede, at det hele nyttede noget ...

På samme måde skal Dansk Folkeparti fastholde: Modstand mod EU nytter noget!

Modstand mod domstolsafgørelser, der skriger til himlen i al sin absurditet, nytter noget!!

Modstand mod det buldrende EU-ekspresstog, der tromler henover stolte irere, oprørske franskmænd og vantro danskere, nytter noget!!

Om vi så skal tro på mirakler! :)

Med lidt tro, lidt vilje og lidt knofedt kan vi måske få afbødet de værste af de skadevirkninger på dansk udlændingepolitik, som EU påfører os.

Men det skal ingen hemmelighed være, at det monstrum – monster, om man vil – som EU har udviklet sig til, kræver betydeligt mere end 25 Dansk Folkeparti-mandater at tackle.

Men det vil ligge os fjernt ikke at prøve.

David fik jo som bekendt også gjort kål på Goliat.

Så vi har smøget ærmerne op og ser nu på hvilke løsninger, vi kan nå frem til – om nogen. Tilstanden, som den er nu, er ganske enkelt helt utålelig.

Hvis EU er en orkan og en flodbølge, der rammer os, så er hver en lille sandsæk, hver en forhøjelse af digerne, hver en forstærkning af bolværket et skridt mod bedre sikkerhed.

Så lad os forsøge ...

Helt komisk blev det jo, da Socialdemokratiet prøvede at ile Fogh til undsætning: I behøver slet ikke Dansk Folkeparti, vi skal nemlig nok hjælpe jer ...

Sagde altså Helle Thorning-Schmidt, der i øvrigt vil være statsminister i stedet for statsministeren!

Og lige for god ordens skyld i den forbindelse:

Jeg giver ikke et hak for Helle Thorning-Schmidts fikse forsøg på at garantere dansk udlændingepolitik, alt imens hun jubler over EUs lyksaligheder.

Socialdemokratiet vil til magten baseret på et pudsigt sammenrend af Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten på den ene side og De Radikale på den anden.

De selv samme mavesure radikale, som for få uger siden kaldte både os, regeringen OG deres venner i Socialdemokratiet for økonomisk uansvarlige. De samme radikale, hvis mærkesag i årtier har været øget indvandring og færre krav til udlændinge i Danmark.

Internt i Socialdemokratiet er de da heller aldrig enige – det forhold har mere end én gang medført, at partiet forlod væsentlige forhandlinger fem minutter i tolv. Man kunne ikke indgå en aftale. Der var uro på bagsmækken gang på gang.

Og med Socialdemokratiets oplæg til finansloven, som kom her for et par uger siden, står det nu sort på hvidt: Indvandringen skal øges!

Socialdemokratiet har derudover kigget i vores krav til finansloven og ganget med to eller tre.

Som sædvanligt, fristes jeg til at sige.

De har bare glemt finansieringen.

Som sædvanligt, fristes jeg til at sige.

Jeg vil dog ikke stå her og snakke om deres finanslovs-hokus-pokus.

Når jeg tager det op, er det alene fordi, Helle Thorning-Schmidts ønsker til statens økonomi næste år så åbenlyst og så håbløst kun peger én vej: øget indvandring!

Men det kan vel ikke undre, når hun foruden halal-hippierne hos de radikale skal basere sine magtdrømme på folkesocialister, ekskommunister og de autonomes talerør i Folketinget: Enhedslisten.

Nej, der er ét og kun ét parti, der til stadighed, stædigt, kompromisløst og uophørligt både kan og vil sikre dansk udlændingepolitik. Dét er Dansk Folkeparti!

Alle andre partier har andre dagsordener, andre prioriteter, andre visioner for Danmark.

Kun vi står vagt om, at danskerne skal bestemme selv i eget land, at danskerne, og ikke nogle kommissærer og dommere uden for Danmark, skal fastlægge dansk politik.

Vi er, som en avis skrev det i begyndelsen af måneden, det absolut eneste parti i Danmark, der står vagt om udlændingepolitikken.

Og her er EU absolut ikke den mindste udfordring ...

Listen over EUs indblanding i dansk politik er bedrøvelig lang. Listen over områder, hvor EU udvander eller helt ødelægger gode, danske politiske tiltag er lige så trist og lang.

Jeg nævner i flæng:

Dyretransporter – EU-regler medfører, at vi ikke uden for Danmarks grænser kan stille krav om ordentlig behandling af slagtedyr under transport.

Fødevarsundhed – Den cypriotiske sundhedskommissær hindrer Danmark i at indføre forbud imod import af salmonella-inficeret kød. EU blander sig også i, hvilke farvestoffer der skal være i dansk mad

Strejkeretten – medarbejderes frie ret til at strejke anfægtes af EF-domstolen.

Vores pensioner – Skatteregler i EU gør, at der er særlige – og ugunstige – beskatningsforhold for danske borgeres kapital- og ratepensioner.

Ægteskaber – her i onsdags besluttede EU-kommissionen i sin verdensfjerne ufejlbarlighed, at ægteskaber i EU godt kan indgås efter den islamiske lov, Sharia. Altså kan et ægteskab, indgået mellem en dansker og en saudiaraber opløses efter saudiarabisk middelalderret.

Det er ganske enkelt grotesk!

Og jeg kunne blive ved og ved.

På snart sagt alle områder opstiller EU begrænsninger.

Og hvis ikke det, så direkte forbud, påbud, direktiver eller domme.

Jeg er TRÆT af det!

Den grundlæggende holdning i EU synes at være, at folk – der vil vandre rundt fra land til land og lade som om, at de arbejder, for eksempel ved at passe hunde eller jobbe et par timer i en fætters pizzeria – kan gøre, hvad der passer dem.

Også hvis det, der passer dem, er at hente udlændinge fra hele verden til Danmark.

"Jo, jo," mener man i EU, hos EF-domstolen, hos alle de EU-tossede partier og hos skoven af eksperter: De har skam krav på at komme hertil.

I mine øjne har de udlændinge ikke krav på noget-som-helst!

Men danskerne har derimod krav på selvbestemmelse!

Det lyder måske trivielt og gammelkendt.

Men der er kun én vej for danskere, der vil bestemme selv.

Der er kun én vej for danskere, der vil sikre, at dansk udlændingepolitik fastlægges i Folketinget og ikke i et retslokale uden for Danmark.

Den vej er Dansk Folkeparti!

Jeg fornemmer klart, at mange, mange mennesker, også i de andre partier, undres over EU.

Jeg fornemmer klart, at flere danskere overgår fra tillid til EU til sund, dansk skepsis.

Og jeg fornemmer klart, at flere og flere skeptikere bliver EU-modstandere.

Danskerne får da heldigvis rig lejlighed til at sende en huskekage til både de EU-lalleglade partier i Folketinget og til det samlede EU, når der er valg til Europa-Parlamentet næste sommer. Et godt valg til Dansk Folkeparti vil være én lige venstre til hele EU-butikken!

Dansk Folkeparti har været parlamentarisk grundlag for regeringen siden november 2001.

Det er snart i syv år i træk, mere end halvdelen af vores levetid som parti!

Det synes jeg godt, vi kan være tilfredse med.

Vi er ikke enige med regeringen i alt. Så langt fra endda. Men vi har sammen nået historiske resultater. Og vi har haft et historisk tæt samarbejde.

Det samarbejde vil vi fortsætte.

Men vi følte, at vi kæmpede en meget, meget ensom kamp ved valget i november sidste år. Regeringen tog med fløjlshandsker på oppositionen, der skiftede mening hver anden dag og lovede alt fra strammere udlændingepolitik til at frede boligejerne. Det var mildest talt ynkeligt.

Dansk Folkeparti førte en hæderlig valgkamp lige efter bogen. Dét, vi mente før valget og i valgkampen, dét mener vi stadig.

Men, vi følte som sagt, at vi stod noget alene i kampen for at bevare VOK-flertallet.

Ikke noget vi skal bære nag over. Ikke noget vi skal være forbitrede over. Men, noget vi skal huske.

For lidt over en uge siden, fik De konservative ny formand. Jeg vil gerne herfra ønske Lene Espersen hjerteligt tillykke med posten.

Hun får en stor opgave. Men jeg ved, at hun er bevidst om både omfanget og om, at en tæt og konstruktiv forbindelse til Dansk Folkeparti er afgørende for både de konservatives og regeringens succes.

Jeg har været politik i næsten 25 år, heraf politisk leder og partiformand i stort set det samme tidsrum. Jeg har set formænd komme og gå i alle partier.

Jeg er for eksempel på min femte formand for Socialdemokratiet ...

Og nåh, ja. Nu er jeg så på den sjette konservative formand ... :)

Lene Espersen – vi skal nok få mange interessante og gode år sammen!

Jeg synes godt, vi generelt kan være tilfredse med alt det, vi har opnået i den tid, vi har udgjort et solidt VOK-flertal.

Det er gået fremad og opad på snart sagt alle områder. Og både den økonomi, der påvirker os, og den økonomi, vi som politikere styrer, har været god og solid.

Her i 2008, mens vi er forsamlede i Herning, er der dog indtruffet ændrede forhold for langt, langt de fleste danskere.

Hvor der for blot to år siden, ja såmænd også sidste år, var fortrøstningsfuldhed og fuldt blus på kedlerne – både i national- og privatøkonomien for de fleste – så er der bremset kraftigt op.

Det er ikke sket som en tyv om natten – selv om jeg faktisk tror, at mange danskere oplever det sådan. Men vi er alle vågnet til en ny økonomisk virkelighed – pengene i vores punge rækker ikke til det samme som sidste år og året før.

Godt nok forventer man rekord i salg af fladskærme, læste jeg forleden, men, så er køb og salg af andre ting i år bremset kraftigt op.

Vi har den højeste beskæftigelse i danmarkshistorien. Og det er fantastisk – flere end nogensinde er i job. Arbejde giver for de fleste mennesker mening, økonomisk tryghed og familiemæssig stabilitet.

Men det nye er, at mange danskere ikke længere tror på, at det fra nu blot forsætter fremad og opad.

Mange tror faktisk, at det kun kan gå én vej, og det er nedad.

Men så galt er det nu ikke helt, trods alt.

Da vi i går stod nede i supermarkedet, oplevede vi godt nok, at den økologiske havregryn, bananerne, æggene, mælken, kødet og ikke mindst brødet er steget.

Og ikke bare med de vanlige 50-ører, men med mange hele kroner.

Vi oplever, at der ryger en hundredekroneseddel eller to mere over disken end vi betalte for de samme varer, sidste år ved denne tid.

Når vi kører ind forbi tankstationen for lige at fylde bilen op, så ser vi mere og mere ængsteligt på standerens kronetæller.

Når bilen har fået de 20-30 liter benzin, der skal på, er der måske røget 30-40 kroner mere end sidste år.

Boligejerne har været tilsmilede af endog særdeles solide prisstigninger næsten alle steder i landet i en årrække. Fint for boligejerne.

Men nu oplever de samme boligejere altså, at den gevinst, de troede de havde, siver ud af murstenene igen. For mange er dét deres opsparing, deres sikring til alderdommen.

Og de samme boligejere oplever også, at prisen på de lån, de har, på få år er blevet dobbelt så dyre, som da de optog lånene.

Dobbelt så dyrt er – næsten uanset hvad – en belastning for de allerfleste familier. Der ér forskel på at betale 3.000 kr. i renter om måneden for et lån i det samme hus på den samme lille villavej for to år siden og så betale 6.000 kr. i år.

Så kommer de ufølsomme, bedreviddende og alle dem med deres på det tørre og siger, at ”ja, hvad sagde vi? Boblen brast og nu sidder folk i saksen”.

Jo tak, nogle kunne givetvis have været mere forsigtige, men i al almindelighed gør danskerne altså ikke noget for at bringe familieøkonomien på randen af sammenbrud bare for sportens skyld.

Og vi oplever da heller ikke, at familien danmark er ved at gå fra hus og hjem. Slet ikke. Det spejderbål, som finansministeren så malerisk har beskrevet som billedet på Danmarks og danskernes økonomi, er jo hverken slukket eller ved at brænde ud. Det brænder blot mindre intenst.

Men vi må altså ikke fornægte, at den enkelte danskers oplevelse af økonomiske muligheder for familien og tillid til fremtiden er blevet væsentlig mere pessimistiske end sidst, vi holdt årsmøde.

Dén situation præger naturligvis vores tilgang til det politiske arbejde for det kommende år. Derfor går vi også til finanslovsforhandlingerne med en række

ønsker, som dels skal holde bålet i gang, dels afbøde skadevirkninger for de, der har mindst at gøre med.

Også sidste år gjorde jeg opmærksom på, at vi altså er et rigt samfund. De allerfleste af os mangler ikke noget. Der er helt sikkert noget, vi gerne ville have, som vi nu ikke har råd til, eller som vi venter med at købe. Men, de fleste af os mangler efter mange års økonomisk fremgang ikke noget.

Elektronikbranchen regner med at sælge over 600.000 fladskærme i år. Sidste år solgte de 550.000. Så det går nok.

Men vi har altså medborgere, der bestemt ikke købte en fladskærm sidste år og heller ikke får sig én i år. Som ikke har lejet sommerhus, været på luksuscamping eller en tur på Rhodos i sommerferien.

Medborgere, ældre som unge, som ganske enkelt ikke har kunnet genkende beskrivelsen af en samfundsøkonomi i rivende vækst.

Medborgere, som ikke helt forstår den evindelige konservative rille om skattelettelser til dem, der allerede har mest.

I alle de år, vi har haft indflydelse, har vi år efter år sørget for, at de medborgere, der har mindst, og som ikke kan klare sig selv, får lidt mere. Det gælder også førtidspensionister og folkepensionister.

Om få måneder stiger ældrechecken til et historisk højt beløb af 10.300 kr. Selv Ældre Sagen er begejstret. Uden Dansk Folkeparti var der ingen ældrecheck.

Vi har indført gratis influenzavaccinationer, plejebolig-garanti, flere hospice-pladser, tilskud til genoptræning og meget mere. Ting, der aldrig var blevet til noget uden Dansk Folkeparti. Ting, der ikke blev til noget-som-helst, dengang Socialdemokratiet bestemte!

Og vi har mere i posen til ældre og udsatte og syge. Og alle ved i dag, at man kan regne med Dansk Folkeparti, også i dé sager.

Her har Dansk Folkeparti i det hele taget opgaven med at holde VK-regeringen på ret kurs. Her har vi pligten til at sikre kontinuitet.

Derfor kæmper vi jo for eksempel også for at holde regeringen fast på det skattestop, som i en historisk lang periode har givet os alle tryghed i privatøkonomien. Og langt væk fra en tvungen opsparing!

Det lyder jo meget godt, at man får lige præcis dét, man tvangsopsparer ud, plus renter, når man går på pension. Men hvad nu, når man står og mangler de penge nu her i dag? Hvad nu, når de 2-300 kr. om måneden, man tvinges til at spare op, er lige dét, der får det til at hænge sammen for familien?

Direktøren og den vellønnede funktionær kan nok enten undvære dem lige nu eller sætte lidt færre penge ind på den frivillige pension. Men dét valg har langt de fleste danskere altså ikke.

Jeg må sige, at jeg synes, at forslaget om tvungen opsparing – kaldet SP'en – er lidt virkelighedsfjernt.

Lige dén dag manglede regeringen da vist lidt empati.

Men det er jo ikke kun regeringen, der på en dårlig dag kan tage fejl.

Både kræfter til højre og venstre maser sig frem for at lave vores hverdag om.

Superliberale kræfter, der mange steder fra presser på for at åbne grænserne, lette topskatterne, skære i overførselsindkomsterne for dem, der har mindst, risikerer, hvis de får magt, som de har agt, at sætte velfærdssamfundet over styr.

Dét vil de også gerne. For i deres univers er velfærdssamfundet en kedelig hændelse.

I et liberalt manifest, bogen "Taberfabrikken" fra 2007, som vi skrev om i Dansk Folkeblad, er grundtanken, at velfærdssamfundet er skyld i alle dårligdomme og ikke bestiller andet end at producere tabere. Bogen er sponseret af Saxo Bank. Det er dem, der også for nylig har købt sig et politisk parti og et cykelhold ...

Her er Dansk Folkeparti garantien for, at en borgerlig regering ALDRIG slipper af sted med at berige de rige på de dårligere stilledes bekostning.

Det gør bestemt ikke noget, at velstillede får det bedre – når blot de, der har mindre, også får det bedre.

Man styrker ikke den svage ved at svække den stærke!

Det er den pointe, socialisterne aldrig rigtigt fattede – og som i længden tog livet af den dødfødte idé om socialisme.

Selv Villy Søvndal har indset, at socialisme ikke sælger billetter, sådan udadtil.

Derfor vil han helst have os alle sammen til at glemme, at hans parti hedder Socialistisk Folkeparti og ikke bare SF ... !

De gamle partier, som Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, der i varierende grad og mere eller mindre åbent bekender sig til socialisme og bevidst har forsømt et grundlæggende opgør med deres røde faner, er IKKE en garanti for velfærd for de dårligst stillede danskere.

Tværtimod, vil jeg driste mig til at sige.

Det lyder så flot, når de taler og taler og garanterer alt muligt. Men reel handling er der meget lidt af.

Spørger vi i dag Socialdemokratiet, hvad de vil, bruger de en halv time på at tegne et billede af Danmark som en velfærdsnation på bankerottens rand, hvor de syge dør på hospitalsgangene og hvor svage grupper lever i papkasser.

Og et minut på at fortælle om deres løsning på dette u-lands problemer, der som oftest består i ufinansierede overbud. Nu også tilsat øget indvandring.

Og sandheden på den anden side er, at superliberalisterne blæser velfærdssamfundet en hatfuld.

Hverken de Radikale, Socialistisk Folkeparti eller Socialdemokratiet anerkender sammenhængen mellem danskernes velfærd og udlændingepolitikken.

De VIL simpelt hen ikke se det i øjnene, eller også passer det ikke ind i deres

verdensbillede ...

Og lige dér, midt imellem de to fløje, står Dansk Folkeparti :)

Velfærdskommissionen pegede allerede i 2005 på, at indvandringen til Danmark, som vi kendte den fra 1983 til 2002, er en katastrofe for både den danske økonomi og danskernes velfærd. Fløjene har, med hver deres bagtanke, haft travlt med at drukne kommissionens meget politisk ukorrekte konklusioner. Men vurderingen var, at man med et effektivt indvandrerstop kunne finansiere to tredjedele af de voksende velfærdsudgifter i år 2040.

Sagt på en anden måde. Hvis grænsen igen åbnes bevidstløst, dør det danske velfærdssamfund hurtigere end vi kan nå at sige ordet "EF-domstolen".

Jeg kan ikke advare nok imod, at Det Røde Kabinet rykker ind i regeringskontorerne. Jeg lover jer, at der ikke bliver sat handling bag alle de dyre ord. Jeg lover jer, at løfterne om udlændingepolitik, socialpolitik, retspolitik og boligskatter ikke holder en meter.

Det er alt sammen ord, fostret hos Socialistisk Folkepartis hær af spindoktorer.

Dem, der også har mindet Søvnald om, at man endelig kun skal sige "SF" og ikke Socialistisk Folkeparti.

Dem, som sminker det socialistiske lig med smarte kampagner og fikse bandeord.

Og selv om regeringen ovre på den anden side lover, at man vil håndhæve en "fast og fair udlændingepolitik", og selv om Det Røde Kabinet har stået i kø, både under valgkampen og nu her, for at garantere at de skam også vil sikre udlændingepolitikken i Danmark, så er der ABSOLUT INGEN GRUND TIL AT REGNE MED DET!

Sandheden er, at uden et stort og stærkt Dansk Folkeparti så løsnes tøjlerne i udlændingepolitikken.

Sker det, er danskernes velfærd ikke blot truet, men på en dødsrute.

Og det er lige præcis hér, at koblingen mellem udlændingepolitik, finanslov og EU kun kan undervurderes.

Og det er præcis hér, at vores modstandere hos de Radikale, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet snyder vælgerne.

Mere EU og hæmningsløs indvandring er en dødstrussel imod vores velfærd. Og ikke mindst imod de dårligst stillede danskere – dem, der i forvejen ikke har uddannelse, fladskærm og ferier på Rhodos.

De bliver frontalt ramt, hvis velfærden lades i stikken. Og derefter kommer turen hele vejen rundt med en grønthøster.

Dansk Folkeparti ér danskernes velfærdsgaranti. Vi er født i den nye tid – uafhængige af gamle tiders tåbelige -ismer – konservatisme, liberalisme og socialisme – hvor gamle løsninger er svaret på nye udfordringer.

De problemstillinger, som kendetegnede Danmark i Mellemløstidens årene, efter Besættelsen og for den sags skyld i oliekrise-70'erne og fattig-80'erne, er altså nogle ganske andre i dag.

Der er dem, der prøver at tegne billedet af, at Dansk Folkeparti hænger fast i Morten Korch-Danmark, lider af globaliseringsangst og hygger sig bedst i kolonihaven.

Nu kan jeg så ikke se, hvad der skulle være galt med dét, men sådan forholder det sig bare ikke.

Vi står fast på, at man skal tage afsæt i det, der ér i traditionerne, når man skaber nyt.

Vi vil ikke skabe nyt blot for at skabe nyt.

Det nye skal jo også helst være bedre!

Vi vil genindføre morgensang i skolerne, for nu at tage et eksempel

Er det bagstræberisk? Overhovedet ikke!

Det vil give eleverne fællesskab og sangglæde, historieforståelse og national samhørighed på én og samme gang. Det var en fejl at luge det ud af skolen, ligesom det er en fejl, at vi ikke har obligatorisk kristendomsundervisning.

Samtidig er vi i front for at bygge flere ungdomsboliger til studerende, og vi foreslår, at studerendes bøger skal kunne trækkes fra på selvangivelsen på helt samme måde som arbejdstageres bøger.

Vi har også øje for de unge, der ikke lige ved, hvad de vil – vi sikrer højskolerne, der i dag har noget nær besøgsrekord. Og vi har sikret, at 10. klasse bevares. Bagstræberisk og Morten Korch-agtigt? Jeg synes, det er fremsynet uddannelsespolitik med en social bevidsthed.

På samme måde kan vi tage kulturpolitikken. Det er da pudsigt, at det er os, der skal tage kampen for at beholde Den Lille Havfrue, et nationalt klenodie i Danmark, og ikke sende hende et halvt år til Expo-udstilling i en diktaturstat.

Mange turister besøger København for at se netop hende, lidenheden til trods.

Er det globaliserings-angst? Overhovedet ikke! Det er at turde værne om værdierne og sige "pjat", når der skal siges pjat.

Kunne man forestille sig, amerikanerne skille Frihedsgudinden ad og sende hende til Kina?

Eller skulle belgierne pakke Manneken Pis sammen og udstille ham tildækket i Iran?

Og ja, vi vil støtte dansk film, vi ønsker at Danmarks Radio sender danske programmer, støtter danske børns læring om musik og kultur og historie, og vi skaffer gerne penge, mange penge, til bevarelsen af dansk kulturarv.

Det synes jeg ikke er gammeldags. Jeg synes, det er at værne og bevare for eftertiden det, der har formet Danmark og os, der bor her.

Vi er ikke bange for at sige fra, når pjankeriet tager overhånd. Og vi er ikke bange for at sige til, når nye ting skal indføres.

Vi har om nogen sat dyrevelfærd på dagsordenen i dansk politik. Og vi lover fortsat utrættelig kamp for både slagtedyr og kæledyr, også når andre blot giver op – og henviser til EU-regler.

Vores indsats på social- og sundhedsområdet er velkendt og i almindelighed anerkendt.

Mindre kendt er det måske, at vi ønsker sygehusene styret af staten og i det hele taget regionerne – de nye store amter – hen, hvor peberet gror – det er der blot ikke politisk vilje for endnu. Vi synes, at den megen ballade om sygehuse, sygehusenes beliggenhed og specialer og kompetencer er at holde patienterne for nar. Vi er sikre på, at en central styring vil være betydelig mere effektiv og til gavn for de syge.

Se, det opfatter jeg heller ikke som bagstræberisk, men lige modsat.

En modig, moderne tænkning på et traditionsbundet område.

På integrationsområdet har vi konstruktivt medvirket i alle aftaler. I modsætning til dem, der bare snakker og forlader forhandlingerne, når det bliver vanskeligt.

Men der er lang, lang vej endnu, før integrationen er på plads.

Antallet af tørklæder i busserne, skolerne, på hospitalerne og ved kasseapparaterne taler deres tydelige sprog.

Jeg sagde det allerede sidste år, men jeg gentager det gerne, lige indtil det gælder:

Danmark stiller land, velfærd, uddannelse, tryghed og retssikkerhed til rådighed. Men integration er ikke et tilbud, eller tag-selv-bord. Det er en tovejs-ting, der stiller krav til udlændinges holdning og vilje.

De skal spørge sig selv: Vil jeg være her i Danmark på danskernes præmisser?

Er svaret ja, så velkommen her og klø på, bliv integreret, lær dansk, tilegn jer danske værdier.

Er svaret nej, så rejs hjem!

Vi har lang vej endnu, når tyrkiske indvandrere, der har været her i årtier, får deres børn og børnebørn til at hente fætre og kusiner fra den anatolske højslette hertil for at blive gift.

Og danskerne har kun ét spørgsmål at stille sig selv: Hvem kan sikre, at der stilles krav, holdes fast og arbejdes målrettet med integration på danske præmisser, ikke udenlandske?

Alle de andre – eller Dansk Folkeparti?

Mens vi er ved de nye udfordringer på denne boldbane, så vil jeg godt sige et alvorord. Det er ikke nyt, men da det kniber med at få mine kolleger i de andre partier til at forstå det, gentager jeg det gerne.

Blandt den nye tids udfordringer er den islamiske bølge, der skyller ind over både Europa og Mellemøsten. Der er en gryende forståelse mange steder – men i Folketingets andre partier kniber det altså.

Nogle taler om, at islamiske mørkemænd skal skrubbe "ad helvede til" og den nu tidligere justitsminister taler om at være en "skrap møster".

Jo tak. Men Hizb ut-Tahrir er her altså endnu!

Og imam Ahmed Akkari, som fordrev tiden under muhammedkrisen med at puste til ilden og i Mellemøsten ophidse til had mod danskere og danske interesser, han er nu ansat som skolelærer i Grønland!

Hvad er det dog for noget?

Hvad nytter det at tale om "fast og fair", om "integration", om at skrubbe "ad Helvede til" og om at være en "skrap møster", når vi stadig tillader en organisation, der opfordrer til vold og drab i Danmark og ansætter en notorisk islamisk ballademager som skolelærer for sagesløse grønlandske skolebørn?

Sagen er, at alt, alt for få politikere i vores Folketing har erkendt, hvor livsvigtigt

det er, at vi holder fast på danske værdier, og at værdipolitikken ikke er til salg for lidt fred og ro og pæne ord, svøbt i et hovedtørklæde.

I foråret blussede debatten om det islamiske hovedtørklæde op. Dansk Folkeparti sagde som de eneste fra, både i ord og i handling – og i avis-annoncer, der inden de blev trykt blev verdensberømte i Danmark.

Vi havde, for illustrationens skyld, iklædt en dommer i burka. Uha nej da, var der nogle, der sagde, vi har jo slet ikke dommere i burka ...

De ville ikke forstå pointen.

Vi ville, højt og tydeligt, så ingen kunne misforstå det og så alle kunne få adgang til debatten, gøre opmærksom på, at Domstolsstyrelsen havde besluttet kritiskløst at tillade dommere med tørklæder, og at Folketingets til tider pinligt bovlamme formandskab – med undtagelse af Søren Espersen altså – også ville tillade tørklæder på Folketingets talerstol.

Debatten kom, skal jeg love for. Også om Dansk Folkepartis "tone" ... Ak ja.

Men ved I hvad?

Jeg er ligeglad med, hvad nogle vigtig-Petere synes om vores tone!

Jeg ved, at vi er ordentlige!

Jeg ved, at problemerne er virkelige ude i vores virkelige verden!

Og frem for alt: Jeg ved, at vi har ret!

"Det handler om 30 gram tekstil".

Sådan prøvede man i ramme alvor at kortslutte debatten. Man prøvede i ramme alvor at gøre et symbol på undertrykkelse og afstandtagen, på Islams dominans og vores underkastelse til en debat om stof.

Som om vi diskuterede en skotskternet dug!?!

Nej! Det svarer til, at en debat om røde faner kun handlede om farven på flaget og ikke symbolikken på årtiers undertrykkelse over hele verden.

Det svarer til, at det kommunistiske hammer og segl blev en debat om et værktøj og et landsbrugsredskab og ikke en rask snak om millioner og atter millioner ofret for en tåbelig og menneskefjendsk ideologi, der satte systemet over mennesket, ideologien over friheden.

Fuldstændig ligesom islamismen!

Jeg kan ikke begribe, at de andre politiske partier, når vi kommer frem til afgørelsens time, gang på gang bakker, viger tilbage for de rette afgørelser.

Men jeg kan love jer, her i dag på dette sted, at vi gir' aldrig op!

Vi stopper ikke debatten!

Vi holder ikke inde med at sætte fingeren lige dér, hvor det gør ondt!

Jeg arbejder for, at de gode ler, og de onde græder til sidst.

Jeg vil nemlig gerne have et dejligt land at overgive til mine børnebørn, ikke et slaraffenland for ideologier og kriminelle!

- Betjent stukket ned i Horsens, da han ville stoppe røver.

- To unge skudt på Nørrebro, uden for livsfare.

- 15-årig pige gruppevoldtaget ...

Mange danskeres frygt er i dag blevet reel. Desværre. Vi kan ikke tænde vores tv uden at høre om et nyt skyderi, nye knivstikkerier, eller hele bydele der går op i røg og hærværk.

Forældre til store børn sidder ængsteligt oppe og venter på, at teenagerne kommer godt hjem fra byturen.

Beboere på Nørrebro, der ellers synes, at de har lagt bydel til lidt af hvert de

seneste mange år, er målløse over at opleve, at kuglerne fløjter om ørerne på dem.

Og i ghettoerne på Københavns vestegn, i Odense, Århus, Aalborg og hvor de findes, sidder de danskere, der nu engang bor der, og spekulerer over, hvornår det lige blev besluttet, og af hvem, at deres hjem skulle klemmes inde i lille udgave af Pakistan eller Palæstina.

Hvordan det gik til, at de lokale væresteder, sportsklubber og idrætsfaciliteter blev farlige steder at opholde sig, fordi bander af unge kriminelle har "sat sig" på området?

Og hvordan gik det til, at unge under 15 år, der ikke kan straffes, nede foran den lokale kiosk handler med narko, langet ud til dem af mellemøstlige karlsmart'er i BMW'er?

Og vi ved også, at det ikke kun er de unge udlændinge, den er gal med. Mennesker, der har været her i årevis, sysler med terrorplaner på nettet. Som straf for at vi er, som vi er i Danmark.

Det ville jo være latterligt, hvis ikke det var så deprimerende..

Og her senest oplever vi, at Hells Angels – som jeg faktisk nærmest troede var gået på pension – ligger i åben krig med de noget yngre og noget barskere bander af udlændinge, bl.a. Black Cobras. Hvor i alverden kom alt det lige fra?

Folketinget har for længst besluttet at hæve straffene for visse forbrydelser. Domstolene har bare besluttet, at dét synes de ikke lige er en god idé.

Ved I hvad, vores svar til det er? Minimumsstraffe! Og dommerne korsrer sig, så kan de jo ikke skalte og valte, som de vil.

Nej – det er faktisk heller ikke meningen!

Meningen er, at borgerne skal føle sig trygge, og at forbryderne skal bag tremmer. Længe!

Men Folketingets øvrige partier nøler. Også regeringen.

Vi har i Dansk Folkeparti, gang på gang igennem årene, kaldt på skrappe sanktioner. Men den nu forhenværende justitsminister har ikke ønsket at imødekomme vores ønsker om knivforbud i nattelivet, klapjagt på kriminelle bander, minimumsstraffe, lavere kriminel lavalder og flere betjente på gaden.

Snak, snak, snak er, hvad det bliver til.

Naturligvis kan vi ikke finde os i, at forbrydere slipper billigt, bare fordi alle snakke-partierne ryster på hånden.

Og her er det altså mærkeligt at opleve, det gamle konservative såkaldte lov-og-orden parti snakke om socialpædagogik og stritte imod vandkanoner til politiet.

Mens vi venter på, at de andre tager sig sammen, er svaret også her et stærkt Dansk Folkeparti.

Vi vil have gaderne tilbage!

Vi vil kunne færdes trygt!

Et folkeligt krav om, at nok er nok!

- I denne her sammenhæng giver den sætning da mening ...

Lad mig slutte af med Dansk Folkeparti og lige vende sætningen "nok er nok".

Det gik jo heldigvis sådan, at borgerne ikke syntes, at "nok var nok" med Dansk Folkeparti, sådan som det daværende Ny Alliance ellers kækt lagde op til i maj sidste år.

Heldigvis sejrede danskernes fornuft endnu engang over parnassets cafébords-idéer.

Nu står vi her igen. Og uden at jeg vil give udtryk for hverken overmod eller falsk beskedenhed, så må vi altså konstatere, at vi endnu engang er samlet her med generelt gode meningsmålinger i ryggen ...

Det er dog så let at blive forvænt. Optur værner man sig lettere til end nedtur ...

Og Dansk Folkeparti ér forvænt. Vi er forvænt med gode meningsmålinger og endnu bedre valgresultater. Og vi er forvænt med indflydelse og bestemmelse. I syv af vores godt tretten leveår har vi altså haft afgørende indflydelse på Danmarks udvikling.

Den slags forpligter.

Vi skal fastholde vores ydmyghed, vores jordforbindelse – vi er folkepartiet, der kan høre græsset gro. Vi er dem, folk skal kunne stole på!

Man må aldrig gå på kompromis med sine værdier og grundholdninger blot for at fastholde indflydelse. Men man skal ikke være så bange for kompromisser, at man alene, som følge af stædighed, mister sin indflydelse.

Der er dog emner, værdier og hjerteblod, hvor man aldrig kan give sig. Hvor der ganske enkelt ikke er noget at give af. Hvor man ganske enkelt må kæmpe sin sag, "dø om så det gælder".

Sådan er det for mennesker, og sådan er det for partier.

Det er en balance, som jeg tror, I har tillid til, at vi kan finde i partiet.

Vi har, om nogen, dokumenteret, at vi kan både kæmpe og samarbejde. Så selv om det er andre tider med nye udfordringer – i kampen mod terror, udfordringen fra islamismen, den vestlige verdens økonomi og så det ulyksalige EU-monster – så er jeg fortrøstningsfuld, og det synes jeg også, at I skal være.

De kan bare komme an, kan de!

Nu har jeg talt og talt i dag. Nu er det nok på tide, at jeg også får udrettet noget. Jeg har talt om syge, ældre og unge, om de udsatte og de indsatte, om penge, indflydelse og værdier. Lad mig slutte med en sidste ting, som står mit hjerte nær.

I Afghanistan har vi stadig danske soldater. Unge mennesker, der løser en farlig og uvurderlig opgave for os. De gør det udsat, men de gør det uegennyttigt og

effektivt. 17 af vores landsmænd er dræbt i Afghanistan, i krigen imod terror og kampen for frihed.

Jeg vil herfra – sammen med jer – sende disse soldater en varm hilsen med en stor tak for deres indsats.

Rigtig godt årsmøde!

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Dansk Folkeparti, EU, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-kjaersgaards-tale-ved-dansk-folkepartis-aarsmoede-2008>